

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховен касационен съд на Република България, II Наказателно отделение в открито заседание на петнадесети февруари две хиляди и двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ТОНЕВА
ЧЛЕНОВЕ: МИЛЕНА ПАНЕВА
ДИМИТРИНА АНГЕЛОВА

при секретаря Галина Иванова и с участието на прокурор Калин Софийски, като разгледа докладваното от съдия Ангелова наказателно дело № 57 по описа за 2023 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т.1 НПК и е образувано по протест и допълнение към него от прокурор при Апелативна прокуратура – София, както и по жалба и допълнение към нея от защитника на подсъдимия К. Р. Р..

С присъда от 06.10.2020г. по НОХД № 1780/2019г. Специализиран наказателен съд, 12 състав е признал подсъдимия В. В. В. за невиновен в това от м. март 2016г. до 29.10.2016г. на територията на град София и страната да е ръководил организирана престъпна група с участници Р. Ал., К. Р., П. Г., Д. К. и Г. В. като групата да е създадена с користна цел и с цел извършване на престъпления по чл. 354а НК и го оправдал по обвинението за осъществено престъпление по чл. 321, ал.3, т.1 вр. ал.1 НК. Подсъдимият В. е оправдан и по обвинението за извършено престъпление по чл. 252, ал.1 НК – за това през 2015г. на територията на град София без съответно разрешение, изискуемо по чл. 13, ал.1 ЗКИ, да е извършвал по занятие банкови сделки по смисъла на чл. 2, ал.1 ЗКИ, за които се изисква такова разрешение, като предоставял кредити в лева на различни физически лица срещу задължението да му бъдат върнати дадените в заем суми и договорена лихва върху тях.

С първоинстанционния акт подсъдимите К. Р. Р., Д. К. К. и П. И. Г. също са оправдани по обвиненията по чл. 321, ал.3, т.2 вр. ал.2 НК – за това от месец март 2016г. до 29.10.2016г. в град София и на територията на Република България да са участвали в организирана престъпна група с ръководител В. В. В., създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл. 354а НК.

Подсъдимият К. Р. е признат за виновен в това, че на 29.10.2016г. в жилище, находящо се в град София, жк „Г. Д.“ № ***, вх. И, ет.6, ап. *** без надлежно разрешително държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества – марихуана с нето тегло 6.11 гр. с процентно съдържание на активен компонент тетраhydroканабинол 13%, марихуана с нето тегло 50.22 грама с процентно съдържание на активен компонент тетраhydroканабинол 15 % и марихуана с нето тегло 26.35 грама с процентно съдържание на активен компонент тетраhydroканабинол 14 % и на основание чл. 354а, ал.1 и чл. 54 НК го осъдил на наказание лишаване от свобода за срок от пет години и глоба в размер на 10 000 лева, оправдавайки го по първоначално предявеното обвинение по ал.2, т.1 на чл.

354а НК – деянието да е извършено в изпълнение решение на организирана престъпна група.

С присъдата е активирано, на основание чл. 68, ал.1 НК, наложено му наказание лишаване от свобода за срок от една година по НОХД № 553/2015г. на Специализиран наказателен съд.

Подсъдимият П. И. Г. е признат за виновен в това на 29.10.2016г. в тухлена постройка в двора на къща, намираща се в град София, кв. „Б.“, ул. „п. Г. В.“ № 15 без надлежно разрешително да е държал с цел разпространение високорисково наркотично вещество – амфетамин с нето тегло 99.85 гр. с процентно съдържание на активен компонент амфетамин 15.70 % и на основание чл. 354а, ал.1 и чл. 54 НК е осъден на наказания лишаване от свобода за срок от четири години и пет месеца и глоба в размер на 15 000 лева, като е оправдан по първоначално предявеното обвинение по ал.2, т.1 на чл. 354а НК – деянието да е извършено в изпълнение решение на организирана престъпна група.

Д. К. е признат за виновен за това, че на 29.10.2016г. в мазе, прилежащо към апартамент № 95, намиращ се в град София, жк „Д.“ бл. **, вх. Е, ет.6, без надлежно разрешително е държал високорискови наркотични вещества – марихуана с нето тегло 0.19 гр. с процентно съдържание на активен компонент тетраhydroканабинол 9% и амфетамин с нето тегло 0.90 грама с процентно съдържание на активно действащ компонент амфетамин 8.60 %. На основание чл. 354а, ал.3 и чл. 54 НК съдът го осъдил на наказания лишаване от свобода за срок от две години и глоба в размер на 5 000 лева като го оправдал по първоначално предявеното обвинение по ал.1 и ал.2, т.1 на чл. 354а НК – да е държал високорисковите наркотични вещества с цел разпространение и деянието да е извършено в изпълнение решение на организирана престъпна група.

Той е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от две години и за това, че на 29.10.2016г. в апартамент № 95, намиращ се в град София, жк „Д.“ бл. **, вх. Е, ет.4 е държал боеприпаси - 1 бр. патрон калибър 9 мм /9x18/ и 3 бр. патрони калибър 6.35 мм без да има за това надлежно разрешение по чл. 50, ал.1 ЗОБВВПИ. На основание чл. 23, ал.1 НК му е определено общо най-тежко наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години, чието изпълнение е отложено за изпитателен срок от три години.

В рамките на осъществен въззивен контрол по протест от прокурора и жалби от подсъдимите Р., Г. и К. Апелативен специализиран наказателен съд /закрит/, 1 състав с присъда от 19.10.2022г. по ВНОХД № 17/2021г. е отменил частично и изменил присъдата, оправдавайки П. Г. по обвинението за извършено престъпление по чл. 354а, ал.1 НК, Д. К. – по обвинението по чл. 339, ал.1 НК, преквалифицирайки деянието, в чието извършване К. е признат за виновен от такова по чл. 354а, ал.3 НК в чл. 354а, ал.5 НК и на основание чл. 78а НК го освободил от наказателна отговорност, налагайки му административно наказание глоба в размер на 2500 лева. С присъдата е намалено и наложеното на К. Р. наказание лишаване от свобода за срок от пет години на две години и шест месеца и глоба – от 10 000 лева на 6 000 лева. Изменение търпи и първостепенният акт в частта по приложението на чл. 53, ал.2, б. „а“ НК и по чл. 189, ал.3 НПК. Присъдата е потвърдена в останалата си част.

В протеста прокурорът изразява несъгласие с позицията на Апелативен специализиран наказателен съд /закрит/ касателно обвиненията на всички подсъдими за ръководство и респ. участие в организирана престъпна група и относно оправдаването на П. Г. по обвинението за извършено престъпление по чл. 354а, ал.1 НК. В касационния, както и преди това във въззивния протест, представителят на държавното обвинение настоява, че са налице безспорни

доказателства за съпричастност на всички подсъдими към дейността на инкриминираната престъпна група. Отправя упрек към съда, че не е анализирал данните от прилаганите по делото специални разузнавателни средства и не ги е съпоставил с показанията на свидетеля Т. Н. както и че не е извършил дължимия доказателствен анализ на показанията на свидетелите Г. В., Р. Ал. и С. Ил.. Пропуските в аналитична дейност на второстепенния съд по отношение на дейността на подс. П. Г. са посочени като процесуални нарушения, опорочаващи произнесения акт и се изразяват /според представителя на държавното обвинение/ в следното: избирателен подход на съда при коментиране на свидетелските показания, некоректна интерпретация на показанията на поемните лица Г. Т. и Ж. М., както и на обективизираното в приложения към протокола за претърсване и изземване фотоалбум, липса на проверка на показанията на свидетелите Ис. Г., А. П. и на обясненията на подс. П. Г. чрез разпит на полицейски служители, присъствали на претърсването и изземването в дома на Г. и прилежащите му части, както и „особен“ подход на съда при провеждане на разпита на св. Б. Р. по изясняване на въпроси, ирелевантни за предмета на доказване по делото – относно начина на призоваването му и съдебното му минало. Считайки, че соченото представлява процесуално нарушение, прокурорът моли постановената от АСПНС /закрит/ присъда да бъде отменена в протестираната част и делото – върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

В касационната жалба и двете допълнения към нея се релевират всички касационни основания. Защитникът на подсъдимия Р. прави детайлен анализ на част от свидетелските показания по делото, за да формулира извода си, че разборът на съда на тези на свидетелите Ш. и Ив. е едностранчив и непълнен, тъй като не били отчетени показанията им, депозиранни в хода на досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал.5 вр. ал.1 НПК. Отново развива тезата, че подзащитният ѝ не е пребивавал в жилището, в подкрепа на което сочи изнесеното от свидетелите Р. Р., Р. Ан. и Пл. К. Твърди, че съдът фаворизира обстоятелството, че подсъдимият е отворил входната врата на жилището на полицейските служители преди извършване на претърсването и изземването в него. Касаторът заявява, че контролираният съд не е посочил кои от доказателствените източници по делото приема за достоверни и кои – не, като наред с това противопоставя отношението му спрямо свидетелствата на Ш. и Ив., към които съдът е нямал завишени изисквания, на тези на близките на подсъдимия. Това, от своя страна, сочело на двоен стандарт при оценка на свидетелските показания. Като нарушение в аналитичната дейност на съда е отчетено надценяване значението на установения ДНК - материал, произхождащ от К. Р. върху част от веществените доказателства по делото. Според адв. П. това представлява косвено доказателство за причастност, за разлика от евентуално установен дактилоскопен отпечатък - пряко доказателство според защитата, тъй като той не може да бъде привнесен. Заклучава, че обвинението на подзащитния ѝ се крепи единствено на косвени доказателства, между които липсва стройно изградена връзка.

В допълнението към касационната жалба, депозирано в срока по чл. 351, ал.4 НПК, се възпроизвеждат доводите, изложени пред второинстанционния съд, сочещи на допуснати нарушения при даване на съдебно разрешение за извършване на претърсване и изземване в процесното жилище – наличие на първоначален отказ за провеждането му и последващо разрешение, дадено от друг съдебен състав. Последица от това противоречие би следвало да бъде изключване на протокола за претърсване и изземване от доказателствената съвкупност по делото. Неизрядност при извършване на действието защитата съзира и в статута на поемните лица Ш. и

Ив., които към онзи момент са обучавани като курсанти в Академията на МВР, което компрометирало тяхната незаинтересованост.

Описаните процесуални нарушения са се проявили и като нарушение на материалния закон чрез признаването на Р. за виновен, въпреки че доказателствената съвкупност сочела той да бъде оправдан.

Защитникът претендира и че наложеното на нейния подзащитен наказание лишаване от свобода е явно несправедливо, тъй като при определянето на срока му не било съобразено тежкото здравословно състояние на Р., сочещо на приложение на разпоредбата на чл.55, ал.1 НК. Декларира, че предходното осъждане на подзащитния й е взето предвид от съда като отегчаващо отговорността обстоятелство, въпреки че е активирано наложеното му по тази присъда наказание. В условията на алтернативност моли за прилагане на нормата на чл. 354а, ал.5 НК, тъй като само върху една от кутиите, съдържаща високорисково наркотично вещество – марихуана, е открит ДНК – материал, произхождащ от нейния подзащитен, а съдържимото в нея наркотично вещество е 6.11 грама, което количество сочи от една страна като такова, предназначено за лична употреба, а от друга определя случая като маловажен.

В срока по чл. 351, ал.4 НПК е депозирано възражение и от подсъдимия Д. К. чрез процесуалния му представител срещу депозирания касационен протест. В него се изразява солидарност с позицията на съда за липса на доказаност на обвинението спрямо всички подсъдими и конкретно спрямо К. за извършено от тях престъпление по чл. 321 НК. Моли депозираният протест да не бъде уважен, а постановената присъда – оставена в сила.

В съдебно заседание прокурорът поддържа протеста като отново излага обективизираните в него аргументи. След извършена своя самостоятелна констатация, че анализът на съда касателно обвинението по чл. 321 НК не отговаря на изискванията за изчерпателност, убедителност и логическа последователност, моли депозираният протест да бъде уважен. Противоположна е позицията му по отношение основателността на касационната жалба, спрямо чиито аргументи контролираният бил изложил убедителни мотиви. Относно претенцията за приложение на чл. 55, ал.1 НК при отмерване на наказанието на К. Р., прокурорът посочва, че актуалните данни за средно увредено негово общо състояние не са в степен да определят наличието на изключителни смекчаващи отговорността му обстоятелства.

Защитата на подсъдимия поддържа касационната жалба и двете допълнения към нея като възпроизвежда изложените в тях аргументи. Акцентира върху твърденията си в жалбата и допълненията, че както първостепенният, така и второстепенният съд са основали осъдителните си спрямо Р. актове единствено на житейската си логика и предположения. Декларира, че въззивният съд не е изложил каквито и да било съображения въз основа на кои доказателства е извел квалифициращият белег за държане на високорисковите наркотични вещества с цел разпространение. Претендира да бъде уважена жалбата, а протестът – отхвърлен.

Защитникът на подс. В. В. моли да бъде оставена в сила присъдата на Апелативен специализиран наказателен съд /закрит/. Според него съдът е базирал своите мотиви въз основа единствено на наличните годни доказателства, а не на такива, представляващи оперативна информация, станала достояние на св. Т. Н.. Отново подчертава, че в приложените специални разузнавателни средства не се съдържат каквито и да било данни за съпричастност на подзащитния му към деянието, квалифицирано като престъпление по чл.321 НК.

Процесуалният представител на подс. П. Г. желае да бъде отхвърлен касационния протест като неоснователен. Според него съдът е отговорил достатъчно ясно на всички отправени пред него възражения. Обръща внимание на новосъбраната в хода на проведеното въззивно съдебно следствие информация чрез разпити на свидетели и справки относно обитателите на имота, в който е намерено инкриминираното високорисково наркотично вещество.

Защитникът на подс. Д. К. счита, че протестът следва да бъде оставен без уважение, подробни аргументи за което становище е изложил в депозираното възражение.

Подсъдимият К. Р. заявява, че няма съпричастност към случая, тъй като към момента на задържането му в жилището е извършван ремонт и той не е пребивавал там. В дадената му възможност за последна дума моли за справедлива присъда.

Подсъдимият В. В. поддържа заявеното от своя защитник и моли да бъде потвърдена присъдата на въззивния съдебен състав.

Подсъдимият П. Г. – редовно призован, не се явява, за да заяви личната си позиция по спора.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните, изложеното в протеста и в жалбата от защитника на подсъдимия Р. и в рамките на своите правомощия, прецени, че те са допустими, но неоснователни.

В касационния протест отново се възпроизвеждат аргументите, изложени и във въззивния, на които второинстанционният съд адекватно е отговорил. В. В. е обвинен за това, че за периода от март 2016г. до 29.10.2016г. е ръководил организирана престъпна група, а К. Р., П. Г. и Д. К. са участвали в нея и тя била създадена с користна цел и за съгласувано вършене на престъпления по чл. 354а НК. Основание на прокурора да претендира, че са налице безспорни доказателства за съпричастността на всеки един от подсъдимите към това сдружение в ролята на ръководител или респ. участници, му дават показанията на свидетеля Т. Н. и съдържимото във веществените доказателствени средства, обективираци използвани спрямо В. и св. Р. Ал. специални разузнавателни средства. За да е налице осъществено престъпление по чл. 321, ал.1 – ал.3 НК е необходимо три или повече лица да постигнат съгласие помежду си за предприемане на съвместни действия, осъществяващи състава на поне две престъпления, наказуеми с лишаване от свобода повече от три години и то с користна цел. От съдържимото в приобщените веществените доказателствени средства се установява наличие на разговори между подс. В. и част от подсъдимите по делото, но съдържанието на тези разговори не би могло да бъде дори и индикация за уговаряне помежду им /в пълнота или поотделно/ за осъществяване на поне две самостоятелни престъпни посегателства. В принципен план характерът на престъплението по чл. 321, ал.1 – 3 НК изключва инцидентност на уговорките между лицата за извършване на престъпленията, лимитативно дефинирани в ал.3 на чл. 321 НК. За да е налице организирана престъпна група е необходимо наличие на стабилни връзки между поне три наказателно отговорни лица, които имат за предмет съгласуване на бъдещи техни действия за координирано осъществяване на поне две престъпни деяния от съответния вид /в конкретния случай – по чл. 354а НК/. Структурираността на сдружението представлява наличие на именно подобни трайни връзки без да е необходимо разпределение на ролите им в бъдещите престъпни посегателства, определяне на власт и подчинение или познанство между всички участници в групата. Не е задължителна и съответна значителна продължителност на сдружаването, но е необходимо връзките между субектите да са с такава устойчивост, че да не е необходимо те да бъдат подновявани след извършване на престъплението, за което са се уговорили.

От водените между подсъдимите разговори, както и между В. В. и свидетелите Г. В. и Р. Ал. /спрямо които наказателното производство е приключило с одобрено от съда тяхно споразумение с прокуратурата/ не се установяват данни както за уговорки по повод осъществяване на деяния, които биха могли да бъдат квалифицирани като престъпления по чл. 354а НК, така и предмет на тези разговори да са високорискови наркотични вещества. До този извод е достигнал както първостепенният, така и второстепенният съд, като последният се е солидаризирал с предходния доказателствен анализ на наличното във веществените доказателствени средства и затова не го е и преповтарял. Съдилищата са коментирали и показанията на св. Т. Н. за които прокурорът претендира, че носят релевантна към обвиненията по чл. 321, ал.1 - 3 НК информация и обосновано са изключили тези части от тях, които съдържат възпроизведена от него информация при възприемане на експлоатирането на специалните разузнавателни средства. В останалата си част Н. коментира служебната си дейност по установяване адреса на пребиваване на отделни лица и в частност – на В. В. и свидетелите Р. Ал. и С. Ил., афиширайки предположения за противоправна дейност и то на подс. В., М. Дж. и св. Г. В.. Всъщност немалка част от показанията на св. Т. Н. пресъздават неговата дейност като полицейски служител по проучване и подготовка за депозиране на искане за даване разрешение за прилагане на специални разузнавателни средства спрямо подс. В. В. и част от свидетели по делото. Тази информация не може да замести липсата на релевантна такава в изготвените ВДС, още повече, че декларираното от Н. знание, че подсъдимите участват в организирана престъпна група с ръководител подс. В. В. се основава на оперативна информация от доверен заявител, която не би могла да бъде проверена с допустимите процесуални техники, както поради обяснимата липса на данни за сътрудника, дал тази информация, така и поради твърде общия ѝ характер. Всичко това е констатирано и от предходните съдебни състави и правилно те не са намерили наличие на нужната доказателствена обезпеченост на обвиненията на четиримата подсъдими в извършване на деяния, квалифицирани като престъпления по чл. 321, ал.1 – 3 НК.

Неоснователен е и упрекът на прокурора за недостатъчно анализиране на показанията на свидетелите Р. Ал., С. Ил. и Г. В., както и неизясняване на въпроса откъде са придобили намерените в тях при съответните претърсвания и изземвания високорискови наркотични вещества /особено касателно Г. В./. Ако прокурорът бе счел, че този въпрос е неизяснен, той, като страна в процеса, би могъл активно да се възползва от всички дадени му от процесуалния закон правомощия както по изясняване на това обстоятелство в непосредствения разпит на В. пред първостепенния съд, така и с изискване на допълнителен разпит на В. пред въззивната инстанция. Това прокурорът не е сторил, може би заради изявленията на В., че от всички подсъдими по делото познава единствено В. В. и не е участвал в организиран престъпна група, давайки свой прочит на причината за сключване на споразумение и по това обвинение. А неизясненият за прокурора въпрос всъщност е изяснен чрез разпита на свидетелката Ил. /също сключила споразумение с прокуратурата/, която афишира незнание за произхода на пакетирани от нея високорискови наркотични вещества. В обобщение, в наличната по делото доказателствена маса не е налице каквато и да било информация за това тримата подсъдими – Р., Г. и К. под ръководството на подс. В. от неустановена дата през месец март 2016г. до 29.10.2016г. изрично да са се уговаряли помежду си и съответно да се съгласили да вършат съвместно поне две самостоятелни престъпления против народното здраве преди извършване на което и да било от тях, както и не са налице доказателства за осъществявана от тях комуникация със

смисъл, твърдян от държавното обвинение. Достигайки до този извод след извършен адекватен анализ на доказателствените източници, правилно контролираният съд се е солидаризирал с позицията на първостепенния, че и четиримата подсъдими следва да бъдат оправдани по предявените им обвинения за извършени престъпления по чл. 321, ал.3, т.1 вр. ал.1 НК /спрямо В. В./ и по чл. 321, ал.3, т.2 вр. ал.2 НК /по отношение на К. Р., П. Г. и Д. К./.

АСпНС ясно е изразил позицията си, за да оправдае подсъдимия П. Г. и от изложеното в мотивите му може недвусмислено да бъде възприет начинът на формиране на неговото вътрешно убеждение за достигане до този изход на делото. При извършения касационен контрол на съдебния акт не се забелязва твърдяната от протестиращия прокурор превратна интерпретация на показанията на свидетелите Ж. М. и Г. Т. – поемни лица при претърсване и изземване в жилището, обитавано от подс. Г. и прилежаща към него постройка. Изнесената в тях информация съдът е разгледал в контекста на съдържимото в показанията на разпитаните пред въззивния съд свидетели Ис. Г. и А. П., в справката от Столична община – район „Сердика“ относно броя на живущите на адреса, където е намерено високорисковото наркотично вещество, в обективизираното в изготвения и изискан от АСпНС фотоалбум към протокола за претърсване и изземване и обясненията на подс. Г.. Невъзприемайки фрапантни противоречия между показанията на свидетелите относно вида на постройката /на които прокурорът акцентира в касационния протест/ съдът е приел, че е еднопосочна информацията за нейния временен характер, достъпна за неограничен на брой лица. Описанието ѝ от поемните лица като „барака“, а от свидетеля Ис. Г. – „направена от тухли с кирпич“, е израз на субективното възпроизвеждане на всяко едно лице на възприятията му, но не дискредитира показанията им, сочещи на нетрайност на постройката и нейна общодостъпност. Съответността в депозираната информация с отразеното във фотоалбума място на намиране на наркотичните вещества – в подпокривно пространство /под платна/ в тази постройка правилно е възприета от контролирания съд като основание както за възприемане с доверие на изнесеното от свидетелите, така и за липса на безспорност на доказателствата и наличие и на други възможности, а не само единствена такава подс. П. Г. да е държал високорисковите наркотични вещества.

Отправеното от прокурора порицание към направения от съда разбор на показанията на свидетеля Б. Р. не намира опора във въззивните мотиви. Всъщност в касационния протест липсва ясно изразено претенция на прокурора към аналитичната дейност на съда спрямо показанията на този свидетел, а са налице внушения, свързани с начина на провеждане на неговия разпит пред съда. При преглед на съдебния протокол не се установяват допуснати от съда нарушения на процесуалните правила или „особен“ подход при неговия разпит. Съдът е дал възможност на всички страни активно да участват и разпита на този свидетел, вземайки неколкократно отношение по допустимостта или не на задавани към Р. въпроси, както и към спазване реда в съдебната зала. Ясно очертавайки рамките на поставения за разрешаване пред него правен спор, съдът е дал възможност на всяка една от страните да докаже своята теза, като впоследствие коректно е анализирал показанията на този свидетел без да ги negliжира за сметка на показанията на останалите свидетели. Съответно на съдържимото в тях съдът е заключил, че те не са относими както към обвинението спрямо подс. П. Г. за държане на високорискови наркотични вещества, намерени в пристройка в двора на къщата, обитавана от него и други лица, така и към обвинението му за участие в организирана престъпна група. Изнесените неконкретизирани твърдения от страна на Р. за престъпна деятелност на подс. Г. по разпространение на наркотични

вещества в период извън инкриминирания с обвинителния акт, за нанасяне на телесни повреди и предоставяне на парични заеми срещу лихва, не биха могли да се приемат като касаещи предявените със сезирация СпНС документ обвинения. В резултат на своята аналитична дейност правилно контролираният съд не е поставил показанията на Б. Р. в основата на фактическите си и правни изводи именно поради свидетелстването му въз основа на слух и отказ от негова страна за депозиране на информация за индивидуализиране на лицата, чрез чиито разпити би могло да бъде проверено изнесеното от него.

По отношение на наведените в касационната жалба от защитата на подс. К. Р. аргументи, на първо място следва да се даде отговор на поставения в нея въпрос дали извършеното в жилището в град София, жк „Г. Д.“ № ***, вх. И, ет.6, ап. *** претърсване и изземване е съобразено с изискванията на процесуалния закон касателно вида на акта, с който е дадено разрешение за него и статута на участващите поемни лица. Това действие е осъществено след дадено разрешение от съдия при компетентния за това съд по НЧД № 2955/2016г. от 27.10.2016г. Претенциите на защитата, изложени за пореден път пред касационната инстанция, са, че с определение по НЧД № 2956/2016г. от 27.10.2016г. на същия съд е постановен отказ за даване на разрешение за същото действие и поради това то е нелегитимно. На тези въпроси в отрицателен смисъл са отговорили и предходните две съдебни инстанции и техният отговор е напълно коректен. Двете частни наказателни производства, по които са налице произнасяния на СпНС във взаимно противоположен смисъл, всъщност касаят различни по своята същност процесуално-следствени действия, даване разрешения за които са свързани с обезпечаване правото на собственост /или ползване/ и правото на лична неприкосновеност и ненужно тяхно нарушаване. Преценката за реда, по който се произнася съда /този по чл. 161 НПК или 164 НПК/ се извършва спрямо съдържанието на съответния съдебен акт и в конкретния случай е очевидно, че отказът на съда касае претендиран обиск на подс. К. Р., а разрешението се отнася към жилище, за което се твърди, че е обитавано от него. Твърде формален би бил подходът, ако характерът на процедурата се определя единствено от соченото от съответния издаващ документа орган основание за произнасяне /в какъвто смисъл са наведените в жалбата доводи/. Очевидно е, че съдът по НЧД № 2956/2016г. по описа на СпНС, 18 състав се е произнесъл в производство по чл. 164, ал.1 НПК /видно от мотивната част на определението/, а не по декларирания и в самия акт – чл.161, ал.1 НПК. От това следва, че единственият съдебен акт, касаещ осъществено на 29.10.2016. претърсване и изземване в жилище, намиращо се в град София, жк „Г. Д.“ № ***, вх. И, ет.6, ап. *** е определение от 27.10.2016г. по НЧД № 2955/2016г. по описа на СпНС – 8 състав, разрешаващ на органите на досъдебното производство да го извършат. Но дори да са налице два различни по смисъл акта на съда относно едно и също действие, произнесени от различни съдебни състави в различно време, това само по себе си не игнорира законосъобразността на последващото извършено действие, тъй като тези актове не притежават сила на пресъдено нещо и са в резултат на извършена суверенна преценка на всеки един съдебен състав по доказателствената обезпеченост на претендираното действие и неговата необходимост.

При извършената констатация за липса на нарушения на процедурата, предхождаща фактическото извършване на претърсването и изземването в коментираното жилище, в тъждествен смисъл е и тази относно заявената от защитата налична заинтересованост на поемните лица, участващи в него. Тази претенция е базирана на факта, че поемните лица – свидетелите М. Ив. и Хр. Ш. към онзи момент са се обучавали като курсанти в Академията на МВР. Само по

себе си това обстоятелство не може да определи наличие на пристрастие в негативен за Р. смисъл от тяхното участие. Предубеденост или заинтересованост на поемни лица може да бъде коментирана при цялостна оценка както на тяхното поведение по време на извършване на процесуално - следственото действие /за което би следвало да са налице обективни данни/, така и на последващото им свидетелстване. В конкретния случай от последователните и еднопосочни показания на двамата свидетели подобен извод не може да бъде направен. По този начин те са възприети и от въззивния съдебен състав, като са съпоставени и с останалите доказателствени източници, за да бъде направен коректният извод, че те не следва да бъдат дискредитирани, а и служат като коректив на останалите носители на доказателствена информация.

Не може да бъде споделено мнението на защитата, че АСпНС /закрит/ е приложил двоен стандарт към свидетелските показания чрез приемане с доверие на тези, изхождащи от Ив. и Ш. и частично дискредитирайки изложеното от Пл. К. Р. Р. и Р. Ан., както и обясненията на подс. Р.. Съдът е извършил задълбочен и подробен анализ на всички вербални източници на релевантна информация, съпоставяйки ги както помежду им, така и с установеното чрез веществените доказателства, писменото доказателствено средство и способите за доказване. При констатирана вътрешна противоречивост и несъответност и с обективните находки по делото, закрепени чрез протокола за претърсване и изземване, видимостите в приложения към него фотоалбум, напълно обосновано решаващият съд е игнорирал частично показанията на свидетелите Р., А. и К., както и обясненията на самия подсъдим. В противовес на тях са показанията на Ш. и Ив., съответни на отразеното в протокола за претърсване и изземване и приложения към него фотоалбум, както и на заключението на ДНК – експертиза, безспорно установяващо наличие на биологичен материал, изхождащ единствено от подс. К. Р. върху кутия, плик, съдържащ високорисково наркотично вещество и електронна везна, по която има и следи от идентично по вид с намереното наркотично вещество /марихуана/. При анализа на доказателствените източници съдът не е пренебрегнал едни за сметка на други, още по-малко въз основа на тях да е фаворизирал определени обстоятелства. Установяването на подс. Р. в апартамент, в който впоследствие в гардероб в спалня са намерени две пластмасови кутии от протеини, съдържащи полиетиленови пликосе с марихуана, както и електронна везна под масичка в същото помещение със следи от тъждествен вид наркотик, не е разглеждано изолирано от съда и само въз основа на него той да е направил извод за държане на веществото от страна именно на подсъдимия, а този факт е разгледан в контекста, както бе споменато, на непротиворечива и еднопосочна информация от различни нейни носители.

Не може да бъде споделен доводът на защитата, че установеният биологичен материал на нейния подзащитен върху предмети, в които е установено високорисково наркотично вещество, има характер на косвено, а не на пряко доказателство, какъвто би бил негов дактилоскопен отпечатък поради невъзможност за привнасянето му. Вероятно защитата има предвид надеждността, а не вида на тези установени фактически данни, които са свързани с обстоятелствата по делото /по см. на чл. 104 НПК/. Критерият за разграничение на пряко и косвено доказателство е отношението му към главния факт по делото – в конкретния случай държането от страна на подс. Р. на високорискови наркотични вещества с цел разпространение. Докато прякото доказателство непосредствено възпроизвежда обстоятелства, включени в пределите на доказване, то при косвеното връзката между него и подлежащия на доказване основен факт е опосредена от установяване на други факти. За да претендира, че установеният

чрез доказателствения способ /ДНК – експертиза/ биологичен материал от К. Р. върху предмети, съдържащи високорисково наркотично вещество, е косвено доказателство, защитникът се позовава на възможността този материал да бъде пренесен. Тази възможност, обаче, хипотетично би могла да се отнесе и към дактилоскопни следи, евентуално установени на местопроизшествие. В настоящото производство тази възможност от хипотетична не е прераснала в реална, тъй като в нито един доказателствен източник не се съдържа информация, внасяща съмнение биологичният материал, установен като произлизащ от подс. Р., да се намира върху изследваните обекти не в резултат на пряк досег на подсъдимия с тях. Нещо повече, категоричното експертно заключение е разгледано от контролирания съд в унисон с останалите налични носители на доказателствена информация – протокол за претърсване и изземване и приложен към него фотоалбум и свидетелски показания, за да изгради той своето вътрешно убеждение относно съпричастност на този подсъдим към деянието. Солидаризирането на АСпНС /закрит/ с анализа на предходния, касаещ доказателствената съвкупност, по отношение наличието на специалната цел на държане на високорисковите наркотични вещества от Р., е обезсмислило преповтаряне на изложените аргументи в мотивите към първостепенния акт.

При извършената констатация за неналичие на пропуски в правоприлагащата и аналитична дейност на въззивната инстанция, която да е довела и до нарушение на материалния закон, настоящият състав следва да изрази отношението си по доводите на защитата на подсъдимия Р. за явна несправедливост на наложеното му наказание.

За отмерване на наказанията на този подсъдим чрез намаляването им около предвидения в санкционната норма на чл. 354а, ал.1 НК минимум, контролираният съд е изложил детайлни и убедителни мотиви, коригирайки позицията на първия съд. Настоящият състав напълно се солидаризира с мнението, че влошеното здравословно състояние, трудовата ангажираност на Р. и изтеклия немалък времеви период от осъществяване на деянието до реализиране на наказателната репресия са фактори, смекчаващи неговата наказателна отговорност, но не са от категорията на изключителни или многобройни такива, които да наложат приложението на чл. 55, ал.1, т.1 НК. Некоректни са аргументите на касатора, че предходното осъждане на Р. е взето двукратно предвид от АСпНС /закрит/ при определяне на наказанията му – веднъж като отегчаващо отговорността му обстоятелство и впоследствие като основание за активиране на предходно наложено му наказание. Всъщност, въззивната инстанция е поправила първостепенната, отчитайки, че извършването на настоящото деяние в изпитателния срок на предходно осъждане, не може да бъде взето предвид като утежняващо неговата наказателна отговорност в ситуация, в която подсъдимият търпи негативи и от последващото му активиране. В същото време съдът е съобразил наличието на предхождащо деянието осъждане на Р. като отегчаващо неговата наказателна отговорност, но съобразно и със съществуването на смекчаващи такива и това е довело до отмерване на наказанията на Р. около минималните размери.

Несподеляема е позицията на защитата за възможност за приложение нормата на чл. 354а, ал.5 НК. Очевидно е, че тя е приложима в ситуации, в които високорисковото/високорисковите наркотични вещества не са държани с цел разпространение /противно на настоящата/, а и не са приемливи аргументи, изразени в аритметични действия по изваждане от общото количество на държаните с цел разпространение наркотични вещества само на това, по чиято опаковка е наличен биологичен материал на Р.. Установяване на биологичен материал само върху една от опаковките на вещество, държано заедно и

непосредствено до други такива, не игнорира отношението на подсъдимия и към тях, при установена безспорна фактическа власт от негова страна върху разпределения в различни кутии и опаковки наркотик.

Поради това Върховен касационен съд – Второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда от 19.10.2022г. по ВНОХД № 17/2021г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд /закрит/, 1 въззивен състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.